

**“मीठे बच्चे- घरी-घरी देही-अभिमानी बन्ने अभ्यास गर- म आत्मा हुँ, एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छु,
अब मलाई घर जानु पर्छ।”**

प्रश्न:- सबैभन्दा मुख्य पर्व कुनचाहिँ हो र किन?

उत्तर:- सबैभन्दा मुख्य पर्व हो रक्षाबन्धन किनकि बाबाले जब पवित्रताको राखी बाँध्नुहुन्छ, तब स्वर्ग बन्छ। रक्षाबन्धनमा तिमी बच्चाहरूले सबैलाई बुझाउन सक्छौ- यो पर्व मनाउन कहिलेदेखि सुरु भयो र किन? सत्ययुगमा यो बन्धनको आवश्यकता हुँदैन। तर उनीहरूले भनिदिन्छन्- यो रक्षाबन्धन त परम्परादेखि चल्दै आएको हो।

गीत:- जय जय अम्बे माँ...

ओम् शान्ति। यो पनि भक्तिमार्गको गीत हो। भक्तिमार्गमा अनेक प्रकारको गायन हुन्छन्। गायन निराकार, आकार र साकार तीनैको हुन्छ। अहिले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, बच्चाहरूले त बुझेका छन् हामी आत्मा हौं। हामीलाई बुझाउनेवाला हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। सबै मनुष्य मात्रलाई सद्गति दिनेवाला एउटै हुनुहुन्छ। फेरि उहाँ सँग जो सेवा गर्नेवाला छन्, उनीहरूको पनि महिमा गाउँछन्। बाबाले त भन्नुहुन्छ म एकलाई याद गर। आत्माले बुझेको छ- अहिले परमपिता परमात्मा हामीलाई सम्मुख ज्ञान दिनुहुन्छ। यस्तो बाबाको नै अव्यभिचारी याद हुनु पर्छ, अरू कुनै नाम रूपको याद आउनु हुँदैन। आत्मा त सबै हुन्। तर शरीर मिलेपछि नाम परिवर्तन हुँदै जान्छ। आत्माको नाम हुँदैन। शरीरको नै नाम हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ म पनि आत्मा हुँ। तर परम आत्मा अर्थात् परमात्मा हुँ। मेरो नाम त छ नि। म आत्मा हुँ। मैले कहिल्यै शरीर धारण गर्दिनँ, त्यसैले मेरो नाम राखिएको छ- शिव। अरू सबैको शरीरको नाम राख्छन्, मेरो त शरीर छैन। नाम त हुनु पर्छ नि। म पनि आत्मा भए त फेरि परमात्मा को हो त? म हुँ परमात्मा, मेरो नाम हो शिव। जसले पनि पूजा गर्छन्, लिंगकै गर्छन्। पत्थरको लिंगलाई नै परमात्मा भनिरहन्छन्। फेरि जस्तो भाषा उस्तै नाम। तर चीज एउटै हो। जस्तो तिप्रो आत्मा, त्यस्तै मेरो छ। तिमी पनि बिन्दु, म पनि बिन्दु हुँ। म बिन्दुको नाम हो शिव। पहिचानको लागि नाम त चाहियो नि। यतिबेला ब्रह्मा सरस्वती जो सबैभन्दा मुख्य हुन्, उनीहरूलाई पनि सद्गति मिलिरहेको छ। सद्गति त सबै आत्माहरूलाई मिल्नु पर्छ। सबै आत्माहरू परमधाममा रहन्छन्, तैपनि परमात्मालाई त छुट्टै राख्छन् नि। सबैलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ। सारा रुद्र मालाको बीजरूप बाबा हुनुहुन्छ नि। सबैले उहाँलाई याद गर्छन्- हे परमपिता परमात्मा। सबै ठाउँमा पितालाई याद गर्छन्, मातालाई गर्दैनन्। यहाँ नै बाबा आएर पतितलाई पावन बनाउनुहुन्छ। माता पनि गोदमा लिइएको हो। सरस्वतीलाई पनि परमपिता परमात्माले ब्रह्माद्वारा गोदमा लिनुभयो र यिनमा प्रवेश गर्नु भयो। यो गोद लिनु भिनै प्रकारको छ, माध्यम त कोही चाहिन्छ नि। भन्नुहुन्छ- यिनीद्वारा मैले ज्ञान सुनाउँछु, यिनीद्वारा बच्चाहरूलाई गोद लिन्छु। त्यसैले यिनी माता पनि भए। प्रवृत्ति मार्ग हो नि। तर हुन् त पुरुष, त्यसैले सरस्वतीलाई मुख्य माताको पदमा राखिन्छ। यो बुझ्नुपर्ने धेरै गहन रहस्य हो। प्रजापिता छन् नि प्रजाको रचना गर्नेवाला। यिनीद्वारा उहाँले रचना गर्नुहुन्छ, यस्तो होइन सरस्वतीद्वारा कसैलाई गोदमा लिनुहुन्छ, होइन। यो त धेरै

बुझ्नु पर्ने कुरा हो। सबैभन्दा पहिला बाबाको परिचय दिनु पर्ने हुन्छ। गायन पनि गर्छन्— पतित-पावन आउनुहोस्। यो कसले भन्यो? आत्माले। किनकि आत्मा र शरीर दुवै पतित छन्। पहिला त आफूलाई आत्मा सम्झ्नु पर्छ। आत्माले नै भन्छ— मैले शरीर लिन्छु, छोड्छु। एक-एक कुरामा निश्चय गराउनु पर्छ किनकि नयाँ कुरा हो नि। जसले सुनाउँछन् ती हुन् मनुष्य। भगवान् त होइनन्। जब कोही आयो भने पहिला सुरुमा यो सम्झाऊ— आत्मा र शरीर दुई चीज हुन्। आत्मा अविनाशी छ। पहिला आफूलाई आत्मा सम्झ। म न्यायाधीश हुँ, यो कसले भन्यो? आत्माले यी अंगहरूद्वारा भन्छ। आत्मालाई थाहा छ— मेरो शरीरको नाम पनि छ, फेरि पद पनि छ। यो शरीर छोडेपछि न्यायाधीश पद र शरीरको नाम रूप सबै परिवर्तन हुन्छ। पद पनि अर्को हुन्छ। त्यसैले पहिला आत्म-अभिमानी बन्नु पर्छ। मनुष्यलाई त आत्माको ज्ञान पनि छैन। पहिले आत्माको ज्ञान दिएर फेरि सम्झाऊ आत्माका पिता त परमात्मा हुनुहुन्छ। आत्मा दुःखी भयो भने पुकार्छ— हे परमपिता परमात्मा। उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। आत्माहरू सबै पतित भएका छन्। त्यसैले परमपिता परमात्मा आउनु पर्छ, पतित दुनियाँ र पतित शरीरमा। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— म दूर देशमा रहनेलाई बोलाउँछन् किनकि तिमी पतित छौ, म सदा पावन छु। भारतवर्ष पावन थियो, अहिले पतित छ। पतित-पावन बाबा आएर आत्माहरू सँग कुरा गर्नुहुन्छ। ब्रह्मा तनमा आएर सम्झाउनुहुन्छ। त्यसैले यिनको नाम हो प्रजापिता। ब्रह्माद्वारा प्रजा रच्नुहुन्छ। कुनचाहिँ? अवश्य नयाँ प्रजा रच्नुहुन्छ। अपवित्र आत्मालाई पवित्र बनाउनुहुन्छ। आत्माले पुकार्छ— मलाई दुःखबाट छुटाऊ, मुक्त गर। सबैलाई मुक्त गर्नुहुन्छ। मायाले सबैलाई दुःखी बनाएको छ। सीताहरूले पुकारेका हुन् नि। एक मात्र सीता त होइन। रावणको जेलमा विकारी, भ्रष्टाचारी बनेका छन्। हो नै रावण राज्य। राम त हुनुहुन्छ नै निराकार। राम राम भन्छन् नि। एकलाई मात्रै जफ्छन्। परमपिता परमात्मा शिव त निराकार हुनुहुन्छ त्यसैले उहाँलाई अंग चाहिन्छ नि। शिवबाबाले बसेर यिनीद्वारा सम्झाउनुहुन्छ। तिमी आत्मा पनि पतित छौ र शरीर पनि पतित छ। अहिले तिमी श्याम छौ फेरि सुन्दर बन्छौ। ज्ञानका सागर बाबा, ज्ञानको वर्षा गर्नुहुन्छ। जसबाट तिमी गोरौ बन्छौ। हिन्दुहरू गोरौ थिए, अहिले काम चितामा बसेर काला वैश्य शूद्रवंशी बनेका छन्। फेरि रावण आएपछि कला कम हुन्छ। यहाँ पहिले देवताहरूको राज्य थियो। अहिले छैन। परमात्माले यस शरीरद्वारा तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, जसले वर्सा लिन्छन्, उनीहरूलाई खुशीको पारा चढिरहन्छ। श्रीमतमा त चल्यो छ। हजुर पावन बनाउन आउनु भएको छ भने म पनि अवश्य पावन बन्छु, अनि मात्र पावन दुनियाँको मालिक बन्छु— यो प्रतिज्ञा गर्नु पर्छ। यही रक्षा-बन्धन हो। बच्चाहरूले प्रतिज्ञा गर्छन् बाबा सँग। यहाँ कुनै लौकिक देहधारी पिता छैनन्। उहाँ त निराकार हुनुहुन्छ। यिनमा प्रवेश गर्नु भएको छ। भन्नुहुन्छ— तिमी पनि देही-अभिमानी बन। आफूलाई आत्मा सम्झेर म परमपिता परमात्मालाई याद गर। पहिले पवित्रता थियो त्यसैले कति शान्ति सम्पन्नता थियो, अरु कुनै धर्म थिएन। तिमीले भन्छौ— बाबाले हामीलाई यसरी सम्झाउनुहुन्छ, तपाईंहरूले पनि बुझ्नुहोस्। बाबालाई याद गरेमा विकर्म विनाश हुन्छ। पावन बनाउने एक बाबा नै हुनुहुन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— तिमी आत्मा हौ, तिमी स्वधर्म शान्ति हो। तिमी शान्तिधामका निवासी हौ। तिमी कर्मयोगी हौ। साइलेन्समा तिमी कति समय रहन्छौ! आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु भने

विकर्म विनाश हुन्छ। कलियुगमा छन् नै सबै पतित। तिमीलाई थाहा छ— हामी संगममा पावन बनिरहेका छौं। पतित दुनियाँको विनाश हुन्छ। यो महाभारत लडाईं हो। प्राकृतिक प्रकोप हुन्छ, यसैद्वारा पुरानो दुनियाँ समाप्त हुनु छ। नयाँ दुनियाँमा हुन्छ नै देवताहरूको राज्य। त्यसैले अहिले हामी परमपिता परमात्माको आदेशमा चल्छौं। उहाँको श्रीमत मिल्छ। यो राम्ररी बुझ्नु पर्ने ज्ञान हो। भन, यस्तो होइन एक कानले सुनेर अर्को कानबाट निकालिदिनु छ। यहाँ त पढ्नु पर्छ। ७ दिनको भट्टी पनि धेरै प्रसिद्ध छ। ७ दिन बसेर बुझ। बाबा र आफ्नो जन्मलाई जान। हामी कसरी पतित बनेका हौं फेरि कसरी पावन बन्छौं, यदि बुझेनौ भने पछुताउनु पर्छ किनकि शिरमा पापको बोझ धेरै छ।

एकै परमप्रिय बाबा हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई पावन दुनियाँको मालिक बनाउनुहुन्छ। अरू सबैले त एक अर्कालाई पतित बनाउँछन्। सत्ययुगमा पवित्र गृहस्थ थियो, अहिले अपवित्र बनेको छ। यो हो नै रावण राज्य। अब स्वर्गमा जानको लागि पावन बन्नु पर्छ, तब नै बेहदका बाबाद्वारा वर्सा मिल्छ। यो त याद गर, हामी शान्तिधामका निवासी हौं फेरि सुखधाममा गयौं, अहिले त दुःखधाम हो। फेरि जानु छ शान्तिधाम त्यसैले देही-अभिमानि बन्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— घरमा बसेर एक त पवित्र बन अनि मलाई याद गर, तब पाप नाश हुन्छ। याद गरेनौ, पवित्र रहेनौ भने विकर्म कसरी विनाश हुन्छ? रावण राज्यबाट कसरी छुट्छौ? यहाँ सबै शोकवाटिकामा छन्। आधाकल्प शोक वाटिकामा र आधाकल्प अशोक वाटिकामा रहन्छौ। तिमी पनि पतित दुनियाँमा छौ नि। तिमी अधिकारले सम्झाउँछौ, तैपनि सम्मान गरेर भन्नु पर्छ। हुन त तपाईंले आफूलाई परमपिता परमात्माको सन्तान भन्नुहुन्छ तर पिताको ज्ञान कहाँ छ र! लौकिक पितालाई त चिनुहुन्छ तर पारलौकिक पिता, जसले यति बेहदको सुख दिनुहुन्छ, स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, उहाँलाई तपाईंले चिनुहुन्न। जसले स्वर्ग बनाउनु भएको थियो, उहाँलाई हामीले बिर्सियौं त्यसैले यो हालत भएको हो। सबै भ्रष्टाचारी हुन् किनकि विषबाट पैदा हुन्छन्। यो त जसले पनि जान्दछ, यसमा अपमानको कुनै कुरा छैन। यो त ज्ञान दिइन्छ। रक्षा-बन्धनको नै महत्त्व छ। बाबा भन्नुहुन्छ— विकारमाथि विजय प्राप्त गरेर मलाई र शान्तिधामलाई याद गर्नु भन्ने तिमी वहाँ जान्छौ। बुद्धिमा यो कुरा याद रहनु पर्छ— हामी शान्तिधाम हुँदै सुखधाम जान्छौं। पहिला देही-अभिमानि बन्नु पर्छ। म आत्मा हुँ, एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छु। बाबाले यो पनि सम्झाउनु भएको छ— मनुष्य कुरुर बिरालो बन्दैन। मनुष्य त भक्तिमार्गमा कति धक्का खाइरहन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले भाषणमा सम्झाउँछौ— हामी पतित छौं त्यसैले त पतित-पावन बाबालाई याद गर्छौं। सबै सीताहरू शोक वाटिकामा छौं। दिन प्रतिदिन शोक बढ्दै जान्छ। जसले राज्य लिएको छ, उसले पनि सम्झन्छ धेरै दुःख छ। कति टाउको दुखाइरहन्छन्। एउटालाई शान्त गराउँछन् फेरि अर्को खडा हुन्छ। लडाईं भइ नै रहन्छ। शान्तिको बदला अझै अशान्ति हुँदै जान्छ। बाबा आएर यो दुःख अशान्तिलाई मेटाएर सुखधाम बनाउनुहुन्छ। पुरानो दुनियाँमा छ दुःख। नयाँ दुनियाँमा हुन्छ सुख।

यो रक्षा-बन्धन पर्व मुख्य हो। यो चलन कसले सुरुआत गर्नुभयो? यो सम्झाउनु पर्छ। पतित-पावन परमपिता परमात्मा, उहाँले आएर पवित्रताको प्रतिज्ञा गराउनु भएको हो। ५ हजार वर्ष पहिला प्रतिज्ञा

गरेका थियौ। अब फेरि परमपिता परमात्मा सँग बुद्धियोग लगायौ भने पावन बन्छौ। सोध- राखी कहिलेदेखि बाँध्दै आएका हौं? भन्छन्, यो त अनादि नियम हो। अरे! पावन दुनियाँमा कहाँ राखी बाँध्छन् र। यहाँ त कोही पावन छैन। अहिले बाबाले आज्ञा दिनुहुन्छ- पवित्र बन्यौ भने पवित्र दुनियाँमा जान्छौ। सबैभन्दा पहिला पवित्रता चाहिन्छ। पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो, अहिले छैन। स्वर्गमा दुःखको नामै हुँदैन। नर्कमा फेरि सुखको नाम हुँदैन। भ्रष्टाचारीहरूलाई अल्पकालको सुख मिल्छ, श्रेष्ठाचारीहरूलाई आधाकल्प सुख मिल्छ। यो त जान्दछौ- राखी पर्व बित्यो, यो कल्प पहिला पनि भएको थियो। ड्रामालाई पूरा नबुझेका हुनाले अल्मलिन्छन्। पहिला सुरुमा परिचय दिनु पर्छ बाबाको। बाबाले नै आएर मुक्त गर्नुहुन्छ। राखी बाँध्न कहिलेदेखि सुरु भयो? यसको पनि धेरै महत्त्व छ। लेखिदिनु पर्छ- आएर बुझ। जसलाई पनि सम्झाऊ, कहीं पनि भाषणको लागि स्थान दिऊन्। नेताहरूले दोकानमा उभिएर भाषण गरे भने धेरै आउँछन्। सेवाको लागि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादको याद प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) अधिकारको साथ-साथै धेरै सम्मान सहित कुरा गर्नु पर्छ। सबैलाई पतितबाट पावन बनाउने युक्ति बताऊ।
- २) एकको अव्यभिचारी यादमा रहनु छ, कुनै पनि देहधारीको नाम रूपको याद गर्नु हुँदैन। बाबा सँग पावन बन्ने प्रतिज्ञा गर्नु पर्छ।

वरदान:- व्यस्त रहने सहज पुरुषार्थद्वारा निरन्तर योगी, निरन्तर सेवाधारी भव

ब्राह्मण जीवन हो नै सेवाको लागि। जति सेवामा व्यस्त रहन्छौ, त्यति सहजै मायाजित बन्छौ त्यसैले अलिकति पनि बुद्धिलाई फुर्सद मिल्यो भने सेवामा जुटिहाल। सेवामा बाहेक समय नगुमाऊ। चाहे संकल्पद्वारा सेवा गर, चाहे वाणीद्वारा, चाहे कर्मद्वारा। आफ्नो सम्पर्क र चाल-चलनद्वारा पनि सेवा गर्न सक्छौ। सेवामा व्यस्त रहनु नै सहज पुरुषार्थ हो। व्यस्त रह्यौ भने युद्धबाट छुटेर निरन्तर योगी निरन्तर सेवाधारी बन्छौ।

स्लोगन:- आत्मालाई सदा तन्दुरुस्त राख्नको लागि खुशीको खुराक खाइराख।